

РЕШЕНИЕ

№ 9713

гр. София, 11.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 11.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **12513** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Х. М. Н., личен № [ЕГН], гражданин на П., чрез адв. Е. У., срещу Заповед рег. № 513з-12679 от 27.10.2025 г. на „за“ началник отдел "Миграция" при СДВР – Главен инспектор, с която на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ отказал предоставяне право на продължително пребиваване в РБ по Заявление – вх. № 103831/14.10.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ от Х. М. Н., [дата на раждане] – гражданство П..

В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност на оспорения отказ, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довело до неправилно прилагане на материалния закон и неспазване целта на закона. Твърди се, че административният орган не е анализирал приложените доказателства и неправилно е приел, че е са декларирани неверни данни, след като не е намерен на адреса, на който е посочил, че ще пребивава. Сочил, че е на адреса е извършена еднократна проверка на посочения адрес, в делничен ден като по това време чужденецът е бил на работа – ресторант на адрес [населено място], [улица], в подкрепа на което представя график за работното време на Х. М. Н. за месец октомври. На следващо място посочва, че административният орган е разполагал с доказателства за това, че чужденецът работи на трудов договор, както и относно адреса на месторабота, но посещение на работното му място не е извършено. Така мотивиран счита, че оспореният отказ е издаден при допуснато съществено процесуално нарушение по изясняване на случая от фактическа страна съгласно чл. 34 и чл. 35 АПК, което е довело и до неправилно приложение на материални закон и

неспазване целта на закона. Иска се отмяна на оспорената заповед и се претендират сторени по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият - Х. М. Н., не се явява лично. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат У. редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответната страна – Началник отдел "Миграция" при СДВР, редовно и своевременно призован, в открито съдебно заседание се представлява от гл. юрк А., която изразява становище за неоснователност на жалбата. От процесуалния представител на ответната страна са постъпили и писмени бележки, с които изразява становище за законосъобразност на оспорената заповед, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и заявява претенция за присъждане на разноски.

Административен съд София-град, Трето отделение, 20-ти състав, след като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директор СДВР поради възникнала служебна необходимост възложил на главен инспектор С. Т. С. - Началник сектор „Незаконна миграция“ при СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на Отдел „Миграция“ при СДВР считано от 19.05.2025 година до отпадане на необходимостта.

От представеното Удостоверение рег. № 513р-99846/24.09.2025 г. на Сектор „Човешки ресурси“ при СДВР е видно, че главен инспектор С. Т. С. - Началник сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР му е възложено да изпълнява функционалните задължения на длъжността - Началник отдел „Миграция“ при СДВР считано от 19.05.2025 година до отпадане на необходимостта.

Административното производство е иницирано от жалбоподателя, който на 14.10.2025 г. е депозирал Заявление № 103831 за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, като към него са приложени изискуемите документи съгласно чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ.

На 27.10.2025 г. е депозирана Докладна записка от Р. И. – ПИ в група „А.“ на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ - СДВР, до „за“ Началник отдел "Миграция" – СДВР- Главен инспектор, в която е посочено, че на 22.10.2025 г., съвместно с мл. инспектор С. е извършена проверка на адреса в [населено място],[жк], [жилищен адрес] при която не е открит Х. М. Н.. Проведена е беседа с О. И. – живущ в ап. 24, ет. 1 – бивш домоуправител на входа, на когото е показана снимка на Х. М. Н. и който е заявил, че не познава търсеното лице и никога не го е виждал във хода и според него не живее на адреса. Проведен е и разговор по телефон с лице, което се е представило като Д. Н. – домоуправител на входа, който е заявил, че вече живее на друг адрес, рядко идвал в бл. 58 и не знае, кой живее в ап. 32. Направена е и справка в АИС-ГК, от която е установено, че Х. М. Н. е влязъл на територията на Република България на 25.10.2024 г. в 16.28 часа през ГКПП Аерогара С. и от тогава няма данни да е напуснал страната.

На 24.10.2025 г. е изготвено Становище до „за“ Началник отдел "Миграция" – СДВР- Главен инспектор, с което е предложено да бъде издадена заповед за отказ по заявлението на оспорващия за предоставяне право на продължително пребиваване.

На 27.10.2025 година ответникът по оспорването е издал оспорената заповед, с която отказал предоставяне право на продължително пребиваване на Х. М. Н. в РБ.

Заповедта е връчена на 17.11.2025 г., а жалбата срещу нея е подадена на 26.11.2025 г. по ССЕВ, чрез административния орган до съда.

По делото са приложени и приети всички събрани в хода на административното производство доказателства.

В хода на съдебното производство са събрани писмени и гласни доказателства – разпитани са двама свидетели.

С жалбата са представени и приети по делото График за работата при сумирано отчитане на работното време за м. 10/2025 г. в „Ем Ди Билдинг“ ЕООД, както и Индивидуален график за работа при сумирано отчитане на работното време за м. 10/2025 г. на М. Н. Х.. В открито съдебно заседание от процесуалния представител на оспорващия са представени и приети по делото 6 броя разписки за наем за периода от м. 09.2025 г. до м. 02.2026 г.

От показанията на свидетеля К. Б. се установява, че познава жалбоподателя, тъй като тя наемодателката му и тя е подписала договора за наем с чужденеца за посоченото в заявлението жилище. От свидетелските показания се установява, че Х. М. Н. е започнал да плаща наем от 01.09.2025 г., като продължава да плаща и към настоящия момент, като доказателства за което в съдебно заседание са представените 6 броя разписки за наем от м. 09.2025 г. до м. 02.2026 г. Свидетелката заявява, че тя е подписала разписките за наем и договора за наем и първите месеци лично е ходила да взема наема от наемателите. Твърди, че през месец октомври никой не ѝ се е обаждал, но след като разбрала за проблема, отишла в отдел „Миграция“, на [улица], защото искала да обясни, че наемателите ѝ си живеят там.

Вторият свидетел Л. И. заявява, че познава Х. М. Н.. Посочва, че Х. М. Н. е назначен за служител през месец септември 2025 г. и работи на мивката. Свидетелят твърди, че подпомага цялостната оперативна дейност в „Ем Ди Билдинг“ ЕООД, включително и подбора на персонала, както и ТРЗ във фирмата, като потвърждава, че приложеният по делото Трудов договор е именно на жалбоподателя, въз основа на който същият упражнява трудовата си дейност. Посочва, че на 22.10.2025 г. преди обяд е бил в ресторанта и Х. Н. и бил там на работа.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява основателна по следните съображения:

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Съдът намира, че процесната Заповед е издадена от компетентен орган - Началник отдел "Миграция" при СДВР. Съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ -директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. По делото е представена Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директор СДВР, с която поради възникнала служебна необходимост е възложено на главен инспектор С. Т. С. - Началник сектор "Незаконна миграция" при СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на Отдел " Миграция" при СДВР считано от 19.05.2025 година до отпадане на необходимостта. Представено е и Удостоверение на Сектор " Човешки ресурси" при СДВР, от което е видно, че С. Т. С. - Началник сектор " Незаконна миграция" към отдел " Миграция" при СДВР му е възложено да изпълнява функционалните задължения на длъжността - Началник отдел " Миграция" при СДВР считано от 19.05.2025 година

до отпадане на необходимостта. За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Спазени са и изискванията на чл. 59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването ѝ. Заповедта е и мотивирана, като е изпълнено условието на нормата на чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ, съгласно който отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Съдът обаче приема, че при издаване на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения административнопроизводствените правила, което е довело до нарушаване на материалноправните разпоредби и неспазване целта на закона.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, че чуждият гражданин не живее на този адрес, което е показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган.

Видно от процесния отказ, същият е издаден на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ вр. с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ - отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 – когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

По делото не се спори, а и видно от административната преписка, Х. М. Н., гражданин на П. е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 29.10.2025 г.

На 14.10.2025 г., Х. М. Н. е подал Заявление № 103831 за предоставяне право на пребиваване на чужденец в Република България по чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ. Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 24, във връзка с чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ, а именно копие от национален паспорт, валиден до 17.04.2034 г.; Копие от разрешително за пребиваване с № RA0393624, издадено на 01.11.2024 г. и валидно до 29.10.2025 г.; Копие от разрешително за пребиваване с №[ЕИК] на Н. Ч.; Декларация с осигурено жилище на адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]; Копие на договор за наем на недвижим имот на адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]; Декларация (нотариално заверена) от К. Н. Б., че същата е съгласна Х. М. Н. да бъде регистриран и да ползва имота по силата на подписания договор за наем; Декларация от Н. Ч. (нотариално заверена), с която заявява, че бракът ѝ с Х. М. Н. не е фиктивен; Копие на Трудов договор между „Ем Ди Билдинг“ ЕООД и Х. М. Н.; Полица за медицинска застраховка валидна до 30.10.2025 г. и Полица за медицинска застраховка валидна до 30.10.2026 г.

На 22.10.2025 г. служители на отдел "Миграция" – СДВР са извършили проверка на адреса в [населено място],[жк], [жилищен адрес] при която не е открит Х. М. Н.. Проведена е беседа с О. И. – живущ в ап. 24, ет. 1 – бивш домоуправител на входа, на когото е показана снимка на Х. М. Н. и който е заявил, че не познава търсеното лице и никога не го е виждал във входа и според него не живее на адреса. Проведен е и разговор по телефон с лице, което се е представило като Д. Н. – домоуправител на входа, който е заявил, че вече живее на друг адрес, рядко идвал в бл. 58 и не

знае, кой живее в ап. 32. Направена е и справка в АИС-ГК, където е установено, че Х. М. Н. е влязъл на територията на Република България на 25.10.2024 г. в 16.28 часа през ГКПП Аерогра С. и от тогава няма данни да е напуснал страната.

Съдът намира, че заявеното от съседа О. И. (представил се за бивш домоуправител), че не познава търсеното лице и никога не го е виждал във входа и според него не живее на адреса, не установява по категоричен начин, че заявителят не живее или не пребивава там. Също така, не намирането на заявителя на посочения адрес на дата 22.10.2025 г. (часът на проверката не е посочен в оспорената заповед) по никакъв начин не води до извод, че оспорващият е представил неверни данни относно ползването на адреса, съгласно нормата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. В случая единственото, което се установява от извършената проверка е, че към датата на проверката - 22.10.2025 г. Х. М. Н. не е намерен на адреса.

Следва да се посочи, че нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши. За осигуряването на последното оспорващият е представил доказателства, в т.ч. договор за наем и декларация от наемодателя, че е съгласен Х. М. Н. да се регистрира и да ползва имота. Същото бе потвърдено и в съдебното производство чрез писмени и гласни доказателства. Свидетелят К. Б. потвърди, че лично е подписала договора за наем между нея и чужденеца и заяви, че същият го ползва и заплаща наем ежемесечно, за което бяха представени и приети по делото 6 броя разписки за наем за периода от м. 09.2025 г. до м. 02.2026 г.

На следващо място по делото не са представени доказателства за други опити да бъде открит чуждия гражданин и категорично доказано отсъствие на чужденеца на адреса. Това, че жалбоподателят не е открит от проверяващите по време на единственото им посещение не означава, че е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ – представил е документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Не без значение е фактът, че пред административния орган чужденецът е представил трудов договор, което безспорно обяснява отсъствието му през деня. В хода на съдебното производство се събраха писмени и гласни доказателства, с които се установи, че на дата 22.10.2025 г., на която е извършена проверка от служителите на отдел "Миграция" – СДВР, чужденецът е бил на работа в ресторант „Хаджидрагановите изби“ на адрес [населено място], [улица]. Представен е график за работата при сумирано отчитане на работното време за м. 10.2025 г., както и Индивидуален график за работа на Х. М. Н., от които е видно, че чужденецът е бил на смяна на тази дата - „Втора дневна смяна – от 10:30 часа до 19:30 часа“. Тези писмени доказателства са приети по делото и не са оспорени от ответната страна. Това обстоятелство е потвърдено и от свидетелските показания на свидетеля Л. И., който заявява, че познава Х. М. Н., същият е назначен за служител през месец септември 2025 г. и на 22.10.2025 г. преди обяд е бил в ресторанта. С оглед изложеното и доколкото няма законово задължение за чужденеца, за да получи правото на продължително пребиваване, да обитава определен период от време без прекъсване адреса, който е посочил в заявлението, и на който има осигурено жилище, то не намирането му на адреса при извършената проверка на 22.10.2025 г. не може да обуслови приложение на чл. 10, ал. 1, т. 23.

Обсъждането на събраните гласни и писмени доказателства дават възможност на съда да направи извод, че Х. М. Н. е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 24, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3

от ППЗЧРБ, а именно [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Изложеното по-горе води до извод, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства не може да се установи по безспорен и категоричен начин, че за получаването на разрешението за продължително пребиваване в Република България чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В тежест на административния орган е да установи наличието на всички факти и обстоятелства, послужили като основание за издаване на акта. Събраните доказателства не могат да обосноват наличие на предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, като незаконосъобразен. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната преписка следва да бъде изпратена на Началник отдел "Миграция" – СДВР, за ново разглеждане на заявлението, подаденото на 14.10.2025 г. от Х. М. Н., личен № [ЕГН], гражданин на П.. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

С оглед изхода на спора, ответникът дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски. Претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия. Претендират се такива в размер на 5,11 евро държавна такса и 281,21 евро адвокатско възнаграждение, които съдът намира, за доказани. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност съдът приема за неоснователно, като съобразява нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Предвид изложеното ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в общ размер от 286, 32 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 281,21 евро адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, Административен съд - София-град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед рег. № 513з-12679 от 27.10.2025 г. на „за“ Началник отдел "Миграция" при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в РБ по Заявление с вх. № 103831/14.10.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ от Х. М. Н., [дата на раждане], гражданство П..

ИЗПРАЩА преписката на Началник отдел "Миграция" – СДВР, за ново разглеждане на Заявление № 103831/14.10.2025 г. за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България, подадено от Х. М. Н., [дата на раждане], гражданин на П., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Х. М. Н., [дата на раждане], гражданин на П., сумата от 286,32 евро (двеста осемдесет и шест евро и тридесет и два евроцента), представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 1 от АПК.

СЪДИЯ: